

[Erling Olsen]

Ved program- og projektformuleringen mener vi – og det er melding nr. 4 – at vi skal interessere os specielt for de områder, hvor vi har særlige forudsætninger for at yde et bidrag, fordi vi i forvejen er langt fremme internationalt. Uden at nævne nogen specielle erhverv eller grupper vil jeg dog sige, at enkelte steder gør der sig den opfattelse gældende, at man skal passe på ikke at gå for meget ind i et internationalt samarbejde dér, hvor man er længst fremme, for så kunne andre jo få del i éns hemmeligheder. Vi mener, at man på forskningens område trygt kan gøre det i klar forvisning om, at de forskere, der giver til andre, får mangefold igen.

Men så kommer melding nr. 5: at vi skal gå ind på områder, hvor vi virkelig har et behov for et tilskud udefra, fordi vi her i landet ikke har ressourcer til at dække hele forskningsfeltet.

Og melding nr. 6 er, at det er meget vigtigt for os som socialdemokrater at slå et slag for det internationale forskningssamarbejde på områder, som spiller en stor rolle for livskvaliteten. Det vil bl.a. sige forskning inden for sundheds-, miljø-, arbejdsmiljø- og uddannelsesområderne. I den forbindelse mener vi, at det er vigtigt ikke at sige, at det er helt i orden, at man i EF's rammeprogram for 1987–1991 har afsat små 500 mio. ECU, eller 7 pct. af budgettet, til forskning inden for området livskvalitet. Vi mener faktisk, at det bør tilstræbes, at man ved forsknings- og udviklingsarbejde på en lang række områder med et andet sigte også inddrager sundheds-, miljø- og arbejdsmiljøaspekterne.

Det korte af det lange af, hvad jeg på mit partis vegne har villet sige, er, at vi i udnyttelsen af EF's og andre forskningsprogrammer faktisk har gjort os ganske godt gældende, selv om vi måske nok kunne nå lidt længere. Jeg tror, vi kunne nå en hel del længere, når det drejer sig om program- og projektformuleringerne, men det kræver altså i første omgang nogle politiske meldinger, og her har jeg forsøgt at give nogle fra mit parti i dag.

Derudover kunne det også kræve, at vi i forbindelse med de høringer, som bl.a. holdes af Folketingets Forskningsudvalg, tog prioriteringsproblemerne inden for det internationale forskningssamarbejde op til drøftelse på en af vore fremtidige høringer, sådan at der sideløbende med det administrative arbejde også var

en dialog mellem politikere og forskere med henblik på, at man fik lidt bedre grundlag for prioritering.

Fischer (KF):

Jeg vil godt takke ministeren for en grundig gennemgang af den danske indsats på internationalt plan.

Når Danmark med interesse og energi bør engagere sig stadig mere i internationalt forskningssamarbejde, kan det ske ud fra erkendelsen af, at vi dermed har større muligheder for at sikre en bedre fremtid for os selv og for de kommende generationer, end hvis vi isolerede os. De udfordringer, samarbejdet stiller os over for, betyder, at vi kan opretholde et højt forskningsniveau, at vi kan frembringe flere højteknologiske arbejdspladser, at vi kan tilføre dansk forskning et mere internationalt præg, og at vi kan opretholde og udbygge det nuværende høje danske velfærdsniveau.

Når vi ser på den forespørgsel, der er stillet, mener jeg, at den er mere egnet til ud over at konstatere nogle statistiske kendsgerninger at gøre sig nogle overvejelser over, om vi er dygtige nok forskningsmæssigt til at deltage i internationalt samarbejde, og om indsatsen er tilstrækkelig. Den egner sig mere til det end til en strid om nogle politiske formuleringer, der let bliver præget af programpunkter, hvor der tilstræbes en præcision, som ikke er hensigtsmæssig, når talen er om forskning. Her drejer det sig jo først og fremmest om den størst mulige åbenhed i forhold til omgivelserne og i forhold til fremtiden og om størst mulig frihed til at udveksle og udvikle tanker, ideer og viden.

Vi kan glæde os over, at de offentlige danske forskningsudgifter stort set ligger på linje med andre højtudviklede landes. Vi skal naturligvis hele tiden overveje, om vi ved øget internationalt samarbejde kan skaffe os viden, der gavner vor eksport og på den måde på lang sigt hjælper os med at løse vores betalingsbalanceproblem. Den private forskning ligger derimod væsentligt under de andre højtudviklede industrilandes. I 1985 var det 0,7 pct. af bruttonationalproduktet, mens tallene i lande som USA, Japan, Vesttyskland, Schweiz og Sverige udgjorde omkring det dobbelte.

Jeg tror, at regeringens forskningspolitik med dens flere strenge effektivt vil medvirke til at hæve denne private procentandel af dansk